

її положення про порядок встановлення складу і розміру «валютних» грошових вимог у процедурах банкрутства слід застосовувати і для цілей визначення ознак банкрутства.

Проблему задоволення вимог «валютних» кредиторів при банкрутстві можна розглядати із позиції належного виконання зобов'язань – основоположного принципу цивільного права.

Жорсткий зв'язок між встановленням вимог кредиторів, їх урахуванням в реєстрі і задоволенням виявляється тим недоліком у правовому регулюванні, який перешкоджає використанню при розрахунках з кредиторами іноземної валюти. Закон не містить положень про заборону використання іноземної валюти при розрахунках з кредиторами. Однак з достатнім ступенем визначеності можна зробити висновок про неприпустимість використання іноземної валюти при розрахунках у конкурсному провадженні, оскільки цього не дозволяє зробити відсутність валютного рахунку.

Література

1. Про внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 22.12.2011р.// Відомості Верховної Ради. – 1999р. – № 42–43. – Ст. 378.

2. Шершеневич Г. Ф. Конкурсный процесс. – М.: Статут. – 2000р. – (Серия «Класика российской цивилистики»). – 596с.

3. Постанова Вищого господарського суду України від 10.11.2010р. № 4–5–32–24–2/136–03–5080. / Єдиний державний реєстр судових рішень. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>.

УДК 347.82.(043.2)

Колосов Р. В., к.ю.н.,

Маріупольський державний університет, м. Маріуполь, Україна

ПОНЯТТЯ КОРПОРАТИВНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Сьогодні немає єдиної позиції щодо того, що розуміти під корпоративними відносинами. На цей рахунок існує кілька точок зору.

Одні вважають, що корпоративні відносини – це відносини організаційні [1, с. 13]. Концепція організаційних відносин була висунута О.А. Красавчиковим. Виділяючи організаційні відносини, він вважав, що вони є службовими по відношенню до основних майнових відносин і мають специфічну функцію – впорядкування майнових відносин [2, с. 50–57].

На думку інших, корпоративні відносини як відносини власності – насамперед майнові відносини, що закріплюють специфічні форми присвоєння майнових благ, що характеризуються множинністю суб'єктного складу [3, с. 54].

Разом з тим майнові відносини як „сторона” корпоративних відносин не можуть бути реалізовані без організаційних відносин. Тому корпоративні відносини необхідно розуміти як комплексні – майнові та пов’язані з ними немайнові (організаційні) відносини [3, с. 56].

Треті вважають, що корпоративні відносини є змішаними майново- організаційними відносинами.

Всі існуючі позиції щодо розуміння корпоративних відносин мають право на існування, так як в кожному визначенні поняття корпоративних відносин за основу приймається той чи інший критерій (об’єкт, зміст та ін.) І самі корпоративні відносини диференціюються за цими критеріями на різні види.

Корпоративні відносини в силу своєї неоднорідності слід розглядати як категорію загальну. На це звертає увагу Б.М. Гонгало [4, с. 23].

Акціонерні правовідносини не завжди є результатом цілеспрямованої волевої діяльності суб’єктів акціонерних правовідносин. У певних випадках причиною або наслідком виникнення, зміни або припинення акціонерних правовідносин, що об’єктивуються в юридичному факті, є об’єктивні явища, що не залежать від волі суб’єктів, але їх настання передбачає певні юридичні стани учасників акціонерних правовідносин. Ці нормативно передбачені об’єктивні явища – стихійні лиха, аварії й катастрофи, епідемії, епізоотії, що створюють загрозу життю і здоров’ю населення, масові порушення правопорядку тощо – виникають і припиняються незалежно від волі суб’єктів.

Акціонерні правовідносини досліджуються із застосуванням різних методологічних підходів, зокрема детерміністичних, що ґрунтуються на основі вчення про детермінізм як класичне філософське вчення про об’єктивні, закономірні, універсальні взаємозв’язки і взаємозумовленості речей, процесів і явищ об’єктивного світу. Це вчення бере свій початок із часів Середньовіччя і пізніше знаходить комплексне обґрунтування в концепції причинності Д. Лапласа, трансформуючись згодом із філософського вчення, що на початку ХХ ст. Зазнало кризи і критикувалося тогочасними вченими як фаталістичне вчення, в методологічний принцип і конкретний метод наукового пізнання, у тому числі в юридичній науці.

Найбільш повне вираження вчення про детермінізм знайшло в філософських категоріях причини та наслідків, що були покладені в основу так званого закону причинності: певна причина викликає певні наслідки. Причинність знаходила свій прояв у причинно-наслідкових зв’язках, і причинно-наслідкових актах, при визнанні існування інших взаємозв’язків – функційних, структурних, цільових, корелятивних тощо.

Виходячи з основних положень про причинно-наслідкову сутність правових явищ, їх багато вимірність та діяльнісний характер, акціонерні правовідносини слід оцінювати не лише як перманентні суспільні відносини, що

виникають, змінюються та припиняються на підставі норм акціонерного права, а й як результат вольової діяльності чи поведінки суб'єктів акціонерних правовідносин, та як результат впливу на цих суб'єктів об'єктивних явищ.

Акціонерні правовідносини всередині об'єднання – внутрішньо-корпоративні. В основному це відносини приватноправові, так як в їх рамках реалізують свої інтереси акціонери – рівні, незалежні самостійні власники акцій. Але тут присутні відносини і публічно-правові. Наприклад, кожен акціонер – володар акції має право голосу на загальних зборах акціонерів. Якщо він не був присутній на загальних зборах або голосував проти прийнятого рішення, він підпорядковується прийнятим рішенням. Також обов'язкові до виконання рішення ради директорів, правління, генерального директора.

Література

1. Степанов П. В. Корпоративные отношения в коммерческих организациях как составная часть предмета гражданского права: Автореф. дисс. канд. юрид. наук. – М., 1999. – 24 с.
2. Красавчиков О. А. Гражданские организационно-правовые отношения / О. А. Красавчиков. – СГП. 1966. – N 10. – С. 50–57.
3. Пахомова Н. Н. Основы теории корпоративных отношений (правовой аспект) / Н. Н. Пахомова. – Екатеринбург, 2004. – 132 с.
4. Гонгало Б. М. Предмет гражданского права // Проблемы теории гражданского права / Б. М. Гонгало. – М., 2003. – С. 23.

УДК 346.12(043.2)

Комаров В. А., к.ю.н.,
голова Червоногвардійського суду, м. Макіївка, Україна

РЕГУЛЮВАННЯ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ ЛІКАРСЬКИМИ ЗАСОБАМИ

Оптова торгівля лікарськими засобами є різновидом господарської діяльності, що підпадає під вимоги ч. 1 ст. 263 ГК України. Вона є внутрішня або зовнішня за ринковим критерієм (ч. 2 ст. 263 ГК України), який на наш погляд є непевним.

Різновидом внутрішньої та зовнішньої торгівлі цим специфічним товаром і його формою є оптова купівля-продаж, сторонами якої є переважно суб'єкти господарської і здебільше саме підприємницької діяльності. Ліцензійними умовами провадження господарської діяльності з виробництва лікарських засобів, оптової, роздрібної торгівлі лікарськими засобами, які затверджені Державною інспекцією з контролю якості лікарських засобів Мі-